

ONVINDBAAR

LAURA MCHUGH BIJ UITGEVERIJ CARGO

Het gewicht van bloed

LAURA MCHUGH

Onvindbaar

Vertaald door Fanneke Cnossen

2017

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2016 Laura McHugh

Copyright Nederlandse vertaling © 2017 Fanneke Cnossen

Oorspronkelijke titel *Arrowood*

Oorspronkelijke uitgever Spiegel & Grau, New York

Omslagontwerp Wil Immink Design

Omslagillustratie Wil Immink Design / iStock

Foto auteur © Taisia Gordon

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 234 6608 6

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Ter herinnering aan Floyd en Telka Silvers
en het kleine witte huis aan South Fourteenth Street.

Sta bij mijn graf zonder verdriet;
Ik ben niet daar. Ik slaap er niet.
Ik ben de wind in al zijn kracht,
De najaarsregen, zoet en zacht,
De glans op sneeuw onder de maan,
Het zonlicht op het rijpend graan.
Ik ben het snelle speels gerucht
van vogels in hun cirkelvlucht
wanneer je 's ochtends vroeg ontwaakt.
Het licht van sterren dat je raakt.
Sta bij mijn graf en hou je groot.
Ik ben niet daar. Ik ben niet dood.

– Mary Elizabeth Frye, 'Do Not Stand at My Grave and Weep'

I

Vroeger speelde ik een spelletje waarbij ik me inbeelde dat iemand me op een vreemde, onbekende plek had achtergelaten en ik zelf de weg naar huis moest zien terug te vinden. De scenario's verschilden, maar op de een of andere manier was er altijd iets met me aan de hand: zat ik vastgebonden, was ik met stomheid geslagen of miste ik een arm of een been. Ik dacht dat ik blindelings de weg kon vinden, zoals een verdwaalde hond vijftienhonderd kilometer kan afleggen om zijn baasje te zoeken, vertrouwend op een soort raadselachtig instinct dat zijn hart daar bracht waar het thuishoorde. Soms, in de plaatsen waar ik na Keokuk heb gewoond, in een slaapkamer of klaslokaal, of als ik in mijn eentje over een grindweg liep, bleef ik staan en richtte ik me op Arrowood, op de Mississippi, op thuis. Dáár is het, dacht ik, wist ik, en dan draaide ik me er als een kompasnaald naartoe.

En nu doorkruiste ik het vlakke boerenland van Kansas en noordelijk Missouri, de eindeloze graan- en maïsvelden wa-
zig in de intense hitte, en ik voelde dat de weg me naar Iowa
toe trok, alsof ik daar hoe dan ook zou belanden, welke weg ik
ook in zou slaan. Ik tuurde naar de schitterende middaghemel,
mijn zonnebril zoekgeraakt tussen de haastig ingepakte tassen
en dozen die ik in de achterbak van mijn bejaarde Nissan had
gepropt. Het was laat in september, in het Midwesten was de

lucht nog verstikkend, heel anders dan de koele zonneshijn die ik achter me had gelaten in Colorado, waar de espen al begonnen te kleuren.

Afgelopen februari, toen ik nog op koers lag met mijn mastersopleiding, had mijn onlangs hertrouwde moeder me gebeld om me te laten weten dat mijn vader Eddie dood was neergevallen aan een blackjacktafel in het Mark Twain Casino in LaGrange. In de maanden voor zijn overlijden had ik niets van mijn vader gehoord en ik had hem ruim een jaar niet gezien, dus wist ik niet goed raad met mijn gevoelens toen ik hoorde dat hij er niet meer was. In zekere zin had ik hem al verloren, lang geleden, na de verdwijning van mijn zusjes. En terwijl ik jarenlang had gerouwd om dat eerste verlies, raakte ik vreemd genoeg verdoofd toen ik hem opnieuw verloor.

Maar toch, op zijn begrafenis huilde ik als een ingehuurde klaagvrouw. De dienst vond plaats in Illinois, waar hij woonde, en de meeste aanwezigen, leden van de katholieke gemeente waarbij hij zich onlangs had aangesloten, kenden hem amper. Ik had een bloedhekel aan begrafenissen, elk flintertje verdriet dat ik ooit had gevoeld werd daar opgerakeld, of dat nu om de overledene ging of anderszins. Elk couplet van 'Amazing Grace' sneed door mijn ziel en scheurde kleine stukjes uit mijn binnenste weg. De priester droeg een zwarte cape over zijn soutane, en toen hij theatraal zijn armen ophief om ze in gebed uit te spreiden, kwam er een bloedrode voering tevoorschijn. Hij dreunde eindeloos door, herinnerde ons eraan hoeveel we gemeen hadden in de dood: allemaal hadden we dromen, berouw, iets bereikt, er waren mensen van wie we hadden gehouden en mensen die we teleurgesteld hadden. En dan kwam er een moment waarop voor ons allen die wereldse zorgen wegvielen en ons leven van het ene op het andere moment werd verruild

voor duisternis, of – als je geloofde – voor licht. Soms kwam de dood te vroeg, soms niet vroeg genoeg en voor enkele zondaren kwam hij op een zelfverkozen moment.

Toen hij degenen opsomde die mijn vader in de dood waren voorgegaan, repte hij niet over Violet en Tabitha. Evenmin schaarde hij ze onder de overlevenden. Mijn kleine zusjes waren dood noch levend, zweefden er ergens tussenin, in het wazige vagevuur van de vermisten. Ik was de enige getuige geweest van hun ontvoering; ik was toen acht en had me mijn hele jeugd afgevraagd of de man die hen had meegenomen misschien voor mij zou terugkomen. Hij was nooit gearresteerd en lichamen waren nooit gevonden.

Pa werd in Keokuk begraven, op de katholieke begraafplaats – ondanks de breuk tussen hen was opa niet zover gegaan dat hij hem uit het familiegraf van Arrowood had verbannen – maar ik was niet aanwezig bij de teraardebestelling zelf. Bij zijn uitvaartverzekering was geen grafdienst inbegrepen, en mijn vader werd zonder laatste woorden begraven.

Maanden later belde een notaris van de familietrust me op om te vertellen dat Arrowood, het huis dat mijn betovergrootvader op de steile oever van de rivier de Mississippi had laten bouwen, en waaruit we kort na de ontvoering van mijn zusjes waren vertrokken, aan mij was nagelaten. Het had zeventien jaar leeggestaan, was beheerd door de trust en doelbewust buiten mijn vaders bereik gehouden om te voorkomen dat hij het zou verkopen. Nu ging ik dan eindelijk naar huis.

Het was geen moeilijke keus geweest. Al voordat ik ophield met wat mijn laatste semester op de universiteit had moeten zijn, had ik weinig binding met Colorado gehad. Ik was vijftientig, werkte als wetenschappelijk assistent op de faculteit geschiedenis en huurde clandestien een souterrain met van die

kleine raampjes vlak onder het plafond, waar het knap lastig uit ontsnappen was als er brand uitbrak. Het schoolfonds dat door Nana en opa aan me was nagelaten was bijna uitgeput. 's Avonds zat ik in mijn eentje in mijn kamer naar het lege scherm van mijn laptop te kijken, mijn vingers roerloos op het toetsenbord, wachtend op woorden die niet wilden komen. De titel van mijn onafgemaakte scriptie schitterde me van het op-gloeiende scherm toe: *De effecten van nostalgie op historische vertellingen*. Ik had me in Colorado nooit echt thuis gevoeld. Aanvankelijk had ik gedacht dat de bergen de plaats van de rivier konden innemen, een plek waar ik mijn anker kon uitgooien, maar ik had het mis.

Na de dood van mijn vader was het aantal mensen om me heen dat beide kanten van me kende – van vóórdat mijn zusjes werden ontvoerd en wat er daarna van me overbleef – angst-aanjagend klein geworden. Ik was bang dat mijn oude ik zou verdwijnen als er niemand meer over was om het bestaan ervan te bevestigen. Toen de notaris zei dat ik Arrowood had geërfd, dacht ik niet direct aan de praktische kanten of wat het betekende om naar Keokuk terug te verhuizen en in mijn eentje in het oude huis te gaan wonen. Ik vroeg me niet af of de man die in mijn dromen rondspookte er nog was. Ik dacht aan mijn zusjes die in de voortuin in de schaduw van de mimosa aan het spelen waren; aan mijn kinderslaapkamer met het roze behang en de geplooid gordijnen. En ik dacht aan Ben, die mijn vroegere ik het beste kende van allemaal. Ik werd overvallen door een soort haast, mijn armen en benen gingen tintelen; ik gooide kastladen op het bed en ik had de telefoon nog niet neergelegd of ik haalde de hele kast leeg.

WELKOM IN IOWA: EEN WERELD AAN MOGELIJKHEDEN. Toen ik de Des Moines overstak en dat bord zag, kon ik rustiger ademhalen, alsof ik werd bevrijd van een onzichtbaar korset. Ik ben geboren op een plek waar twee rivieren samenkomen, de Des Moines en de Mississippi. Mijn sterrenbeeld is Vissen, en daarvoor stond mijn leven in het teken van water, zo heeft een astroloog me ooit uitgelegd. Ik was glibberig, wispelturig, moeilijk te vangen; net als een rivier was ik altijd onderweg en ging ik nergens naartoe.

Het was vreemd, maar toen ik de grens van Iowa overging, voelde ik me aan de ene kant van de brug heel anders dan aan de andere kant, en toch was het zo. Met elke vertrouwde aanblik werd het intense verlangen verder gestild: de spoorwegbrug, de rivieroever met de massa samenscholende populieren, het irrigatiesysteem dat zich als een stalen skelet over de akkers uitstreckte, de kleine steenkristalwinkel waar op de vensterbanken vers gewonnen geoden lagen te glinsteren. Ik draaide het raampje omlaag en ademde de lucht van Keokuk in, een aparte mengeling van gronderig verdrongen land en de uitstoot van fabrieken. De Mississippi stroomde aan mijn rechterhand, en ook al kon ik hem over de velden heen niet zien, ik voelde dat hij daar was, intens en gestaag.

Ik reed over de grote weg de stad in, volgens het welkomstbord was sinds mijn vertrek het aantal inwoners met een derde teruggelopen, van dertigduizend naar tienduizend. Honderd jaar geleden, toen de Mississippi een bloeiende handelsroute was, werd Keokuk wel het tweede Chicago genoemd. Er was een tijd dat het kon pronken met een operatheater, een medische faculteit en een baseballteam dat in de major league speelde. Om de rivier in het gareel te houden, werden een dam en een waterkrachtcentrale gebouwd, die na hun voltooiing in

1913 de grootste ter wereld waren. Later vochten fabrieken om een plekje langs de verkeersweg, maar inmiddels hadden veel daarvan hun deuren gesloten, waarmee ook de banen verdwenen. Wat van Keokuk restte was een mengeling van grandeur en verval: afbrokkelende architectuur van rond de eeuwwisseling, oude bomen die zich als een baldakijn over de stad uitspreidden en hun takken begonnen te verliezen, brede straten en trottoirs die wel een opknapbeurt konden gebruiken.

Ik reed door de bescheiden buitenwijken richting centrum en daar werden de huizen ouder, groter, weelderiger. Straat na straat met prachtige, honderd jaar oude huizen, geen twee huizen waren hetzelfde, sommige goed onderhouden, andere zwaar verwaarloosd, en weer andere stonden leeg en eenzaam weg te rotten, ruïnes die nog altijd de sporen droegen van hun vroegere grandeur.

Ik stak Main Street over naar de oostkant, waar de weg met kinderhoofdjes was geplaveid, waardoor het losse muntgeld in mijn bekerhouder ratelde. Terwijl ik langs de mij zo vertrouwde wegwijzers reed, las ik ze hardop voor. Ik had hier nooit eerder in mijn eentje gereden, maar ik kende de weg, had geen aanwijzingen nodig. Ik sloeg links af naar Grand Avenue, de laatste straat voor de rivier. Dit was altijd al een geliefde stadswijk geweest en de mooie huizen waren van mensen die zich het onderhoud ervan konden veroorloven: artsen zoals mijn overleden grootvader, bankdirecteuren of fabrieksmanagers die nog geen dag aan de lopende band hadden gestaan.

Er stonden victoriaanse huizen in romaanse stijl, in Queen Annestijl, in neogotische, jakobijnse, neoklassieke en Italiaansachtige stijl. Elk huis had twee of drie verdiepingen, met torentjes, koepeltjes en pilaren. Ze stonden op ruime, door bomen omzoomde percelen, de huizen aan de oostkant wezen

met hun achterkant naar een steile oever, zo'n zeventig meter boven de Mississippi. Bossen en akkerland van Illinois strekten zich in de verte voorbij de rivier uit, een groene weidsheid die zo nu en dan werd onderbroken door een kerk- of watertoren.

Twee straten verder draaide ik de oprit van Arrowood op en zette de auto stil, liet op me inwerken dat ik het huis na bijna tien jaar voor het eerst weer zag. Ik had verwacht dat het nu ik volwassen was kleiner zou lijken, zoals de meeste dingen van vroeger gaandeweg krimpen. Maar Arrowood, gebouwd in de zo sierlijke second-empirestijl, was even monumentaal als altijd, het telde drie verdiepingen met in het midden een toren die oprees tussen twee oeroude eiken. Smeedijzeren krullijsten bekrondde de rand van het karakteristieke mansardedak, met de toren die de uitkijkpost aan de achterkant van het huis, waar mijn voorouders de pramen gadesloegen die de rivier afvoeren, aan het oog onttrok. In de hoek van het grasveld lag een kleine plaquette, waarop vermeld stond dat het huis nationaal historisch erfgoed was en ooit onderdeel van de Underground Railroad was geweest. Ik reed verder, parkeerde de auto in de koetspoort en stapte uit om op de huisbewaarder te wachten die de sleutels zou komen brengen.

Vanuit het noorden was een pak donkere wolken komen aandrijven, door de nevelige lucht kreeg ik het gevoel alsof ik net uit bad was gestapt en snel iets had aangeschoten, mijn t-shirtje en shorts plakten onprettig tegen mijn huid. Ik liep het bemoste tegelpad langs het huis op en verwonderde me erover dat Arrowood sinds mijn vertrek helemaal niet ouder leek te zijn geworden. De bloembedden aan de zijkant waren weliswaar leeg en de hortensia's, die ooit aan de voorkant langs de veranda hadden gestaan, waren weg, maar voor het huis zelf leek de tijd te hebben stilgestaan. De veranda rondom het huis

was pas geschilderd, de witte spijlen en het sierhoutwerk staken helder af tegen de donkergrijze dakspanen. De mimosa strekte zijn onmogelijk lange takken nog altijd uit over de voortuin, en ik zag zo voor me hoe de tweeling door het gras rende, hoe de goudgele auto wegscheurde. Ik haalde diep adem, en daar was het: de zeurende pijn van een lang geleden toegebrachte fantoomwond.

Mijn moeder had me gewaarschuwd dat het verkeerd was om terug te gaan, dat ik Arrowood maar het beste aan het verleden kon overlaten. En als ik slim was, kon ik maar beter bidden dat er kortsluiting zou ontstaan, dat er brand uitbrak en hopen dat de verzekering snel zou uitkeren. Sinds onze verhuizing was ik maar één keer in het huis terug geweest en in al die jaren dat ik er niet kon zijn, had ik last gehad van een knagend, ontneemd gevoel. Nostalgie had me altijd gefascineerd, het bitterzoet verlangen naar een verloren plek en een verdwenen tijd. Voor mijn scriptie had ik het fenomeen uitputtend bestudeerd, en het verbaasde me niets dat ik ontdekte dat nostalgie ooit als een geestesziekte of lichamelijke kwaal werd beschouwd; voor mij was ze beide. Ik had meer van dit huis gehouden dan goed voor me was en het feit dat ik er niet bij in de buurt kon zijn, deed pijn als van een slecht gezet bot.

Want na onze verhuizing ging ik tot mijn vijftiende nog elke zomer bij mijn oma (van moederskant) en mijn oudtante Alice in Keokuk logeren, in het Sister House, een paar straten verder naar het zuiden. Dan hing ik vaak rond op de stoep voor Arrowood, gluurde met mijn vriendje Ben Ferris door de donkere ramen wanneer we dachten dat niemand ons zag, en wou ik dat ik naar binnen kon. Nana had me een exemplaar van *Legendary Keokuk Homes* gegeven, een uitgave van het historisch genootschap van Lee County. Ik had me in alle oude huizen

ondergedompeld, en in Arrowood in het bijzonder. Eigenlijk wist ik niet meer welke herinneringen aan het huis ook feitelijk herinneringen waren en hoeveel me was ingeprent door het boek en Nana's verhalen. Nu ik het huis weer in mocht, was ik bang dat het anders was dan wat ik me ervan voorstelde, dat alles helemaal verkeerd leek. De enige keer dat Ben en ik naar binnen hadden weten te glippen – in de zomer dat we vijftien waren – was het te donker geweest en werden we afgeleid door dringender zaken.

Ik keek naar het naastgelegen huis van de familie Ferris, een crèmekleurig pand in neogotische stijl met scherpe puntgevels, smalle lancetvensters, en naast de oprit een fraai koetshuis van baksteen. Misschien was Ben daar nu wel, zo dichtbij dat hij me kon horen als ik hem riep. Ik zou niet weten wat ik moest zeggen als ik hem zag, hoe ik moest uitleggen dat ik al die jaren niets van me had laten horen.

De wind trok aan en de tere, varenachtige bladeren van de mimosa gingen dwarrelen. Op het pad aan de voorkant vielen een paar regenspetters toen een vierdeurs Dodge-truck de oprit op sjokte en achter mijn auto tot stilstand kwam. De huisbe-waarder stapte uit, een man van mijn vaders leeftijd, zijn koperkleurige haar had zich tot halverwege zijn schedel teruggetrokken, wat hem een breed, glanzend voorhoofd opleverde. Zijn gelaatstrekken concentreerden zich in het midden van zijn gezicht, stonden wat te dicht bij elkaar, alsof ze niet doorhadden dat er ruimte genoeg was. Hij droeg een geelbruine Carhartt-broek, werklaarzen en een marineblauw overhemd met opgerolde mouwen waar een paar dikke onderarmen uit staken.

'Miss Arrowood?' Hij had een hese stem en glimlachte vriendelijk. 'Ik ben Dick Heaney. Sorry dat je even moest wachten.'

‘Valt wel mee, hoor,’ zei ik. ‘Ik ben er net.’

‘Wat leuk om je eindelijk te ontmoeten,’ zei hij. ‘Ik weet niet of je moeder het ooit heeft verteld, maar vroeger waren we goede vrienden. Ik heb je vader ook gekend. Op school zat hij een paar klassen hoger dan ik.’

Ik knikte, wilde beleefd blijven, hoewel ik mijn ouders nooit iets over hem had horen zeggen. Voordat ik de notaris had gesproken, wist ik niet eens hoe Heaney heette.

‘Wat akelig van Eddie, hè? Ik vond het zo erg toen ik het hoorde. Ik kan me niet voorstellen hoe moeilijk het voor je moet zijn geweest.’

Ik keek een andere kant op, wist me niet zo goed raad met zijn medeleven. Ik wilde het met Heaney niet over mijn vader hebben. Ik wilde het helemaal nergens over hebben. Ik wilde dat hij me de sleutels gaf en wegging, dat hij me alleen zou laten met het huis.

‘Nou, volgens mij is het hier wel in orde,’ zei hij. ‘Alles doet het. Internet ook. En niet zo lang geleden is de schoonmaakploeg geweest, dus het zou *pico bello* moeten zijn.’

‘Fijn, dank u wel.’

‘Alsjeblieft.’ Hij haalde een ring met een paar sleutels uit zijn zak. ‘Er zitten labeltjes aan, een voor de voordeur en een voor de achterdeur naast de wasruimte. De sleutels van de verandadeuren zitten in het slot, hoewel de meeste niet meer opengaan.’ Hij rekte zijn hals naar mijn auto. ‘Komt er nog een verhuishuiswagen?’

‘Nee.’

‘O, oké. Als je je kofferbak opendoet, kan ik de spullen naar binnen brengen. Nog even en we worden drijfnat van de regen.’

‘Dat hoeft niet, hoor,’ zei ik. ‘Ik heb niet zo veel, het is de moeite niet.’

‘Ik doe het anders met alle plezier.’

‘Heel vriendelijk van u. Maar ik kan het zelf wel af.’

Hij stak zijn handen in zijn zakken. ‘Nou, laat het weten als je van gedachten verandert. Je hebt mijn nummer. Over een dag of twee kom ik het gras maaien, maar als je voor die tijd iets nodig hebt, geef je maar een belletje. Momenteel heb ik niet veel te doen, dus ik kan altijd.’

Ik hoopte dat ik hem niet had beledigd door zijn aanbod te weigeren om mijn spullen naar binnen te brengen. Hij had Arrowood al tien jaar onder zijn hoede gehad, sinds de eerste huisbewaarder met pensioen ging, en al die tijd had het huis leeggestaan. Nu zou er minder werk voor hem zijn, want het dagelijks onderhoud kon ik zelf, maar toch bleven er genoeg klusjes voor hem over. Zolang de trust geld had om hem te betalen, zou hij reparatiewerkzaamheden blijven uitvoeren.

Heaney was halverwege zijn truck toen hij zich omdraaide. ‘Je hebt wel wat weg van je moeder,’ zei hij. ‘Welkom thuis, miss Arrowood.’

Het gebeurde niet vaak dat iemand overeenkomsten zag tussen mijn moeder en mij. Want ik leek niet op haar en ik moest er niet aan denken dat we iets van elkaar weg hadden, maar klaarblijkelijk bedoelde hij het als een compliment. Misschien was ze anders in de tijd dat hij haar kende, voordat ze kinderen kreeg en die weer kwijtraakte.

Toen Heaney weg was, liep ik naar de brede trap aan de voorkant. Een winterkoninkje zat me vanaf de verandaleuning aan te kijken, en toen ik in zijn buurt kwam, vloog het de mimosa-boom in. Het huis had een komisch lange voordeur met ingewikkeld houtsnijwerk, als iets uit een sprookje, en ik vroeg me af waar je net zo’n deur zou kunnen vinden als deze vervangen moest worden.

Ik draaide de sleutel in het slot om en duwde. De deur gaf niet zomaar mee, zo te voelen leunde hij even hard terug als ik tegen hem aan duwde, maar ik wist hem zover open te krijgen dat ik naar binnen kon. De duisternis sloot me in toen ik de deur achter me dichtdeed. Alle gordijnen waren dichtgetrokken en het enige licht dat naar binnen filterde kwam door het gebrandschilderde raam boven de overloop naar de eerste verdieping. De lucht was zwaar van de ouderwetse geuren van oude boeken, boenwas en mottenballen, en hij drukte van alle kanten tegen me aan terwijl ik daar, naar mijn gevoel o zo kwetsbaar, in de spelonkachtige centrale hal stond. Mijn adem leek te weergalmen, af te ketsen op de zwarte walnoothouten vloeren, tegen het ouderwetse behang, het hoge gepleisterde plafond, te fluisteren in mijn oren.

Links was een salon met schuifdeuren die uitkwamen op de eetkamer met het tinnen reliëfplafond en de Venetiaanse glazen kroonluchter, met daarachter de keuken. Aan de rechterkant bevonden zich opa's kantoor en een muziekkamer met een stereomeubel van Sears uit de jaren zestig van de vorige eeuw, evenals een Mathushek-vleugel waar ik nooit iemand op had horen spelen. Ik liep door de gang langs de bochtige walnoothouten trap naar de zitkamer achter in het huis, mijn sandalen tikten op de hardhouten vloer. Hier was het lichter, er hingen vitrages. De meubels waren afgedekt met lakens, hoewel ik de bekende vormen herkende: de oude leren bank en stoelen, glanzend glad gepolijst door honderden jaren benen en ellebogen; de ingelegde mahoniehouten salontafel die mijn moeder had verruïneerd doordat ze er een fles neonroze nagellak op had gemorst. Een driedelig raam keek uit over het flagstone terras en de rivier. De ruiten waren oud en vertoonden gebreken, zaten vol bubbeltjes en krullen. Het leek me on-

waarschijnlijk dat die ramen het al die jaren hadden overleefd, en ik vroeg me af of de huisbewaarder de moeite had genomen om de kapotte ramen te vervangen door antiek glas, of dat de trust die Arrowood onder zijn beheer had dat zelfs als voorwaarde had gesteld.

Buiten markeerde een sierlijk smeedijzeren hek de achtergrens van de tuin, het enige dat voorkwam dat iemand van de klifrand af zou lopen en omlaag zou tuimelen in het water. Op het terras stonden een stenen tafel en bank, samen met twee grote urnen waarin vroeger weelderige petunia's en zoeteaardappelranken hadden gebloeid. En daar was de wilde appelboom, zonder de zandbak die mijn opa voor mij en mijn zusjes had gemaakt, en de stok waarop ooit een zwaluwhuisje in Arrowood-stijl had gestaan. Het leek wel op dat kinderspelletje waarbij je twee plaatjes vergelijkt om de verschillen te zoeken; het beeld leek misleidend veel op dat in mijn herinnering, behalve dan dat er sommige stukjes ontbraken.

Ik passeerde de gang die naar de waskamer en de koetspoort leidde en keerde terug naar de centrale trap. Ik liep naar boven en naarmate ik dichterbij de eerste verdieping kwam, werden de hitte en vochtigheid drukkender. Ik trok mijn shirt van mijn huid los en waaierde mezelf toe. De slaapkamer van mijn ouders bevond zich in de linkergang, en hoewel het de grootste slaapkamer was, met aangrenzend een zitkamer, hoefde ik er niet zo nodig mijn slaapkamer van te maken. Ik sloeg rechts af, langs de smalle trap die uitkwam op de tweede verdieping en de uitkijkpost. Ik bleef staan, slikte het bittere brok uit mijn keel weg toen ik dichterbij de laatste drie deuren kwam. Ze waren precies hetzelfde als alle andere: vier panelen, donker walnoot hout, deurkrukken van facetglas, een bovenlicht dat niet open kon maar wel licht door liet sijpelen.

De deuren waren dicht en ik stelde me de kamers voor in de tijd dat mijn zusjes er nog waren. Twee identieke gele ledikantjes, met de voeteneinden tegen elkaar onder de lichte ramen van hun slaapkamer – oude ledikantjes waar mijn moeder over klaagde, omdat de spijlen zo ver uit elkaar stonden dat de armpjes en beentjes van de tweeling erin konden blijven steken. Tegen de muur twee kinderschommelstoelen, in een ervan de piepkleine tandafdrukken waar Violet erop had gekauwd. Op het geknoopte kleed *Madeline*-boekjes en verspreid liggende plastic stapelringen, samen met een dubbel exemplaar van elk knuffeldier, een ark van Noach van Elmo en Barney en Winnie de Poeh, om vooral geen jaloerse tranen te krijgen. Naast de kamer van Violet en Tabitha was de badkamer die we samen deelden, met het zilverkleurige streepjesbehang, de koude marmeren vloer en de ouderwetse badkuip met klauwpoten. Aan de overkant van de gang mijn kamer: een wit sleebed dat van een andere Arden Arrowood was geweest, die op haar tiende was gestorven aan longontsteking, een plank met antieke poppen waar ik niet aan mocht komen, roze plooi gordijnen die oma voor mijn zesde verjaardag had genaaid.

Ik liet de deur van de tweeling dicht en liep mijn oude kamer in, en toen ik de lakens van de meubels trok, kreeg ik een knoop in mijn maag. Mijn bed stond er nog, evenals de bijpassende klerenkast en het cilinderbureau waar ik viltstiften, kleurpotloden en een verzameling steenkristallen bewaarde die mijn vader met een hamer had opengespleten. Met de verhuizing hadden we alle meubels laten staan, want opa wilde niet dat we ook maar iets meenamen wat in Arrowood thuishoorde. Ik had vaak aan deze kamer teruggedacht, aan mijn achtergelaten spulletjes die op mijn terugkeer wachtten, en nu snoof ik ze zo diep ik kon op, vulde mijn borst ermee tot hij in brand stond.

En ik stelde me voor dat de verschaalde lucht uit mijn jeugd nog steeds dezelfde was, dat ik die maar hoefde in te ademen om me naar die zaterdag van zeventien jaar geleden terug te voeren, toen ik mijn zusjes voor het laatst had gezien, vóórdát er iets akeligs was gebeurd.

De storm bleef uit, de wolken mopperden en sputterden, maar hadden er geen zin in. Ik laadde mijn auto uit, zette de dozen met geschiedenisboeken op een stapel onder aan de trap om die later naar boven te brengen, en nam mijn reisebeker mee naar de keuken om het laatste restje verbrande koffie weg te gooien die ik bij een truckstop buiten Kansas City had gehaald. Ik drukte mijn handen tegen het koele marmeren aanrechtblad. Vlak bij de gootsteen zat nog steeds een grote grijzige vlek waar ik ooit een kan druivensap over de wereld had gegooid. Ik dacht dat mijn moeder me uit zou foeteren, maar ze had enkel haar neus opgehaald. *Wie kan het wat schelen? Dat aanrecht is oud en lelijk, net als alles in dit huis.* Ze had het willen vervangen door glanzend nieuw kunststof, iets wat Nana nooit zou hebben goedgevonden.

Het was na etenstijd. Ik was de hele dag niet zo lekker geweest, maar nu, zo in de lege keuken, was ik uitgehongerd. Gewoontegetrouw keek ik in de koelkast, maar daar zat natuurlijk niets in. Bij de gedachte dat ik zo snel na mijn terugkomst in Arrowood weer weg zou moeten, raakte ik absurd genoeg in paniek, alsof het tijdens mijn afwezigheid in rook op zou gaan, maar ik moest iets eten. Ben zo terug, zei ik, op de voordeur kloppend toen ik die op slot draaide.

Ik reed langzaam over Grand Avenue, opgelucht te zien dat